

Но пакъ на сѣщій денъ не вѣздохме въ дупката, защото Халилъ бѣше хваналъ нѣщо да се отчайва, а на Ганя му трѣбваше да премисли още по-добрѣ: кѣдѣ и какъ щемъ — като излѣземъ изъ тъмницата.

Та така остана работата за въ недѣля, на $\frac{3}{15}$ Септемврия.

Истата вечеръ се погрижихме и за друго едно обстоятелство. Трѣбваше ни, именно, да съобщимъ работата още-нѣкому, който прѣзъ нощта, кога съпикасатъ нашитѣ че ни нѣма въ коушѣтъ, да имъ открие работата на згоденъ начинъ, и да ги направи внимателни, щото съ нищо да не подсѣятъ стражаритѣ, — и който, освѣнъ него, да покаже пѣтътъ на оння, които би имали воля да избѣгатъ. За това нѣщо ний избрахме единъ нашъ младъ българинъ, Тинката, комуто не оставаше много, да стои затворенъ, и който споредъ това, нѣмаше нужда да бѣга. Той ни увѣри че ще свърши тъкмо порѣчкитѣ ни, — и се кълнѣше: ако зѣрне нѣкого, че потегли да ни искаже, и съ ножъ ще принуди сѣщъ-того, да мирува.

На сутренѣта накарахъ Симона и Халила да хвърлятъ цѣль-денъ вода въ заходѣтъ, а стражаритѣ хвалиха работливостѣта имъ. Около петий часъ слѣдъ-обѣдъ, вѣззе Симонъ въ седмиятъ заходъ, и исчезна. Слѣдъ малко отиде и Халилъ, и неизлѣзе вече. Предъ шестий часъ, когато слънцето се бѣше наклонило къмъ западъ, и бѣше наближило времето, когато имаше да ни вкаратъ вътрѣ въ тъмницата, стѣпнихъ и азъ въ заходѣтъ, тъкмо когато стражарѣтъ се разговарѣше съ одного и гледаше на друга страна. Тукъ сръчно обухъ крачули отъ платно, що си ги бѣхъ приготвилъ, пребрадихъ си главата съ пенкиръ, и се спуснахъ пѣргаво на-долу. Лагжмѣтъ бѣше наистина доста широкъ, и не-много мръсенъ. До-слѣдъ-малко стигнахъ до третиятъ заходъ, и тукъ Симонъ ми подаде